

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. J. Milučkého, v právnej veci žalobcu: **B., s. r. o.**, *právne zastúpeného JUDr. V. L., advokátkou*, proti žalovanému: **Štátna energetická inšpekcia Trenčín**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 187/2000/2009 zo dňa 2. februára 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 20 S 13/2009-72 zo dňa 15. decembra 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 20 S 13/2009-72 zo dňa 15. decembra 2009 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Žiline rozsudkom č.k. 20 S 13/2009-72 z 15. decembra 2009 zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 187/2000/2009 z 2. februára 2009, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho

orgánu – Štátnej energetickej inšpekcie, Krajský inšpektorát Žilina, č. 582/1500/2008 z 21. novembra 2008, ktorým správny orgán podľa § 65 ods. 8 písm. d) zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon o energetike“) v spojení s § 35 ods. 1 písm. c) zákona 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike (ďalej len „zákon o tepelnej energetike“) uložil žalobcovi pokutu vo výške 20 000,- Sk za porušenie povinností odberateľa, ktorý rozpočítava množstvo dodaného tepla konečnému spotrebiteľovi podľa § 18 ods. 4 písm. d) zákona o tepelnej energetike zistenej pri kontrole dodržiavania povinností uložených zákonom u odberateľa tepla B., s.r.o. Po preskúmaní predmetného rozhodnutia a vyjadrení účastníkov konania krajský súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, nakoľko z vykonaného dokazovania mal preukázané, že postup žalobcu v roku 2006 pri rozúčtovaní tepla konečnému spotrebiteľovi, t. j. vlastníkom a nájomcom obytného domu na H. ulici č. X., bol realizovaný, ako vyplýva z obsahu správneho spisu, na základe rozhodnutia vlastníkov bytov z 22. marca 2004. Toto rozhodnutie bolo prijaté na schôdzi vlastníkov bytov, kde sa zúčastnení vlastníci bytov Ing. R. R., Ing. J. V., JUDr. I. D., Ing. J. Z., M. G. a Ing. J. K. dohodli tak, že JUDr. I. D., Ing. J. Z. a M. G. podpísali, že žiadajú namontovanie meračov dodávky tepla ústredného kúrenia (ďalej len „merače“) počnúc novou vykurovacou sezónou, pričom Ing. J. K. s týmto návrhom nesúhlasil, nežiadal ich namontovanie a na uvedenej listine sa nenachádza podpis Ing. R. R. a Ing. J. V., avšak je tu uvedené v kolónke zavedenie meračov pri ich mene bez podpisu slovo - nežiadam. Vzhľadom na obsah tohto právneho úkonu bolo podľa názoru krajského súdu zrejmé, že za zavedenie meračov sa vyjadrili traja zo šiestich vlastníkov bytov v obytnom dome so šiestimi bytmi. Krajský súd poukázal na to, že podľa § 14 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“) v znení účinnom k 22. marcu 2004, t. j. ku dňu, kedy k úkonu vyjadrenia vlastníkov predmetných bytov došlo, k zavedeniu meračov bol potrebný súhlas nadpolovičnej väčšiny hlasov všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Z obsahu tohto listinného dôkazu však vyplýva, že o zavedenie meračov žiadali iba traja zo šiestich vlastníkov bytov, bola síce daná nadpolovičná väčšina prítomných, ale nie všetkých vlastníkov bytov na domovej schôdzi dňa 22. marca 2004. V tejto súvislosti poukázal krajský súd aj na konanie vedené na Krajskom súde v Žiline pod č.k. 7Co/18/2006 a konanie vedené na Okresnom súde v Dolnom Kubíne č.k. 5C/20/2006, kde bola táto otázka konajúcimi súdmi posúdená rovnako. Podľa názoru krajského súdu v konaní

žalobca nepreukázal, že by mal k dispozícii pre rozúčtovanie tepla podľa § 7 vyhlášky č. 630/2005 Z. z., ktorou sa ustanovuje teplota teplej úžitkovej vody na odbernom mieste, pravidlá rozpočítavania množstva tepla dodaného na prípravu teplej úžitkovej vody a rozpočítavania množstva dodaného tepla (ďalej len „vyhláška“) podklad v súlade s § 14 zákona o vlastníctve bytov účinnom do 30. júna 2004. Z obsahu predložených listinných dôkazov, na ktoré poukazoval žalobca, či už zo záznamu z domovej schôdze vlastníkov predmetných bytov z 22. marca 2004, záznamy z 30. marca 2004, a 26. apríla 2004, resp. ďalších listinných dôkazov, táto skutočnosť nevyplýva. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť podľa názoru krajského súdu nebol žalobca oprávnený rozúčtovať za vykurovacie obdobie roku 2006 teplo na vykurovanie konečným spotrebiteľom - vlastníkom bytovej jednotky na H. ulici č. X. v N. podľa § 7 vyhlášky a záver správneho orgánu o tom, že došlo k nesprávnemu rozúčtovaniu tepla konečným spotrebiteľom zo strany navrhovateľa, ako správcu pre vykurovaciu sezónu 2006, je vecne správny. Nakoľko správny orgán práve za toto porušenie, ako vyplýva z obsahu preskúmaného rozhodnutia, uložil žalobcovi sankciu – pokutu vo výške 20 000,- Sk, krajský súd dospel k záveru, že toto rozhodnutie je vecne správne. Žalobcovi bola uložená sankcia za porušenie povinnosti rozúčtovať množstvo dodaného tepla konečným odberateľom v súlade s § 35 ods. 1 písm. c) zákona o tepelnej energetike, kde bola hranica výšky sankcie stanovená v rozmedzí od 10 000,- Sk do 100 000,- Sk za porušenie povinnosti rozpočítavať množstvo dodaného tepla podľa pravidiel rozpočítania. Nakoľko pokuta bola uložená v dolnej hranici sadzby, aj výška uloženej sankcie je podľa názoru krajského súdu súladná so zákonom.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vrátil mu vec na nové konanie a rozhodnutie, nakoľko podľa jeho názoru podľa § 14 ods. 2 a 6 zákona o vlastníctve bytov je možné prijať rozhodnutie vlastníkov nadpolovičnou väčšinou prítomných vlastníkov na schôdzi aj v prípadoch, v ktorých sa inak vyžaduje nadpolovičná väčšina všetkých vlastníkov bytov. Taktiež zopakoval, že podľa jeho názoru neporušil § 18 ods. 4 písm. d) zákona o tepelnej energetike, ani žiadne iné ustanovenie tohto zákona, pretože ako správcovi bytového domu mu bolo vlastníckmi bytového domu na H. ul. č. X. v N. 22. marca 2004 predložené rozhodnutie vlastníkov bytov, ktorí nadpolovičnou väčšinou hlasov písomne rozhodli

o namontovaní pomerových meračov tepla v bytoch. Toto rozhodnutie do konca roku 2006 nebolo zmenené a preto ho správca bol povinný rešpektovať.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu z 19. marca 2010 žiadal napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť, nakoľko dôvody, ktoré žalobca uviedol v odvolaní nepovažoval za opodstatnené a navyše tieto boli totožné s námietkami uvádzanými v žalobe, s ktorými sa krajský súd dostatočne vysporiadal. Poukázal na to, že odberateľ, ktorý rozpočítava množstvo dodaného tepla konečnému spotrebiteľovi, rozpočítal množstvo dodaného tepla na vykurovanie v objekte podľa § 7 vyhlášky aj napriek tomu, že odberateľ nezabezpečil obstaranie a zapojenie pomerových rozdeľovačov tepla (ďalej len „PRT“) v celom bytovom dome, t.j. v 6 bytových jednotkách. V predmetnom dome si traja koneční spotrebiteľia svojvoľne obstarali a zapojili PRT už v roku 2004. Odberateľ (žalobca) v tomto prípade nebol oprávnený vykonať rozpočítanie za rok 2006 podľa § 7 vyhlášky, ako sa domáhali traja koneční spotrebiteľia na základe uznesenia z 22. marca 2004 o namontovaní pomerových meračov tepla podľa zákona o vlastníctve bytov. V danom prípade mal odberateľ pri rozpočítavaní postupovať podľa § 5 vyhlášky, pričom vlastníci bytov a nebytových priestorov sa nedohodli na inom spôsobe rozpočítavania podľa § 5 ods. 6 vyhlášky a preto rozpočítanie vykonané za rok 2006 nebolo v súlade so záväzným ustanovením § 5 vyhlášky. Žalovaný tiež poukázal na to, že ak všetci koneční spotrebiteľia požiadajú odberateľa, ktorý rozpočítava množstvo dodaného tepla konečnému spotrebiteľovi, o zapojenie určeného meradla tepla alebo o zapojenie PRT, je odberateľ, ktorý rozpočítava množstvo dodaného tepla konečnému spotrebiteľovi povinný zapojiť určené meradlo tepla alebo pomerové rozdeľovače tepla do jedného roka od doručenia žiadosti o zapojenie týchto meradiel. Ak sa dohodnú všetci koneční spotrebiteľia na inom spôsobe rozpočítavania množstva dodaného tepla, povinnosť zapojenia určeného meradla tepla alebo pomerových rozdeľovačov tepla nevzniká. Vzhľadom k tomu, že žiadny doklad o zapojení PRT zo strany kontrolovaného subjektu za rok 2006 nebol predložený, v takom prípade ani nemal a ani nemohol žalobca vykonať rozpočítanie množstva dodaného tepla podľa § 7 vyhlášky. Podľa názoru žalovaného v danom prípade mal žalobca pri rozpočítaní postupovať podľa § 5 ods. 1 vyhlášky s tým, že ak v objekte rozpočítavania nie sú nainštalované PRT, ani určené meradlá tepla u konečných spotrebiteľov podľa osobitného zákona, náklady na dodané teplo

na vykurovanie sa rozpočítajú konečným spotrebiteľom v pomere podlahovej plochy bytu, nebytových priestorov a spoluvlastníckeho podielu na spoločných priestoroch konečného spotrebiteľa k celkovej podlahovej ploche všetkých bytov, nebytových priestorov a spoločných priestorov v objekte rozpočítavania v kontrolovanom období od 1. januára 2006 do 31. decembra 2006. Nakoľko termín povinnosti odberateľa tepla, ktorý rozpočítava množstvo dodaného tepla konečnému spotrebiteľovi, zabezpečiť obstaranie a zapojenie pomerových rozdeľovačov tepla uplynul až 31. decembra 2008, odberateľ tepla mohol, ale nemusel v roku 2006 túto povinnosť plniť. Odvolávanie sa na domovú schôdzu vlastníkov bytov zo dňa 22. marca 2004, je zo strany žalobcu nepodstatné, nakoľko v danom období neplatil zákon o tepelnej energetike, v ktorom sa uložila povinnosť montáže pomerových meračov tepla. To, či si niektorí vlastníci bytov v bytovom dome dali v roku 2004 nainštalovať pomerové rozdeľovače vykurovacích nákladov vo svojom byte je vecou každého vlastníka, ale keď sa jedná o spôsob rozúčtovania nákladov na dodávku tepla na vykurovanie pre celý bytový dom, potom tento musí byť v súlade so zákonom o tepelnej energetike v platnom znení v tomto období a vyhláškou v kontrolovanom období. Žalobca podľa názoru žalovaného pochybil aj v tom, že keď nebola uzatvorená dohoda o montáži pomerových rozdeľovačov vykurovacích nákladov a o spôsobe rozpočítania vlastníckymi bytov v predmetnom bytovom dome, mal po uzákonení novej legislatívy a to zákona o tepelnej energetike ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2005 a vyhlášky, ktorá nadobudla účinnosť od 1. januára 2006 iniciovať hlasovanie vlastníkov bytov k tejto problematike a nie konať podľa vlastného uváženia. Uvedeným konaním preto podľa názoru žalovaného bola naplnená skutková podstata porušenia ustanovenia § 18 ods. 4 zákona o tepelnej energetike pri vykonaní rozpočítania za kontrolovaný rok 2006.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods.2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods.2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné

vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený 20. októbra 2010 podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Predmetom konania pred krajským súdom bolo posúdenie zákonnosti postupu správnych orgánov pri ukladaní pokuty za porušenie povinností účastníka na trhu s teplom, konkrétne za porušenie povinnosti žalobcu ako odberateľa, ktorý rozpočítava množstvo dodaného tepla konečnému spotrebiteľovi podľa zákona o tepelnej energetike a jeho vykonávacích predpisov.

Podľa § 18 ods. 4 písm. d) tohto zákona dodávateľ alebo odberateľ, ktorý rozpočítava množstvo dodaného tepla konečnému spotrebiteľovi, je povinný rozpočítavať množstvo dodaného tepla podľa pravidiel rozpočítavania.

Podľa § 35 ods. 1 písm. c) Inšpekcia uloží pokutu od 10 000 Sk do 100 000 Sk za porušenie ustanovení § 17 ods. 4, § 18 ods. 4 a 5, § 25 ods. 3 písm. b), § 26 ods. 2 a § 33 ods. 3.

Pravidlá rozpočítavania množstva tepla dodaného na prípravu teplej úžitkovej vody a na vykurovanie ustanovuje vyhláška č. 630/2005 Z. z.

Podľa § 5 ods. 1 tejto vyhlášky, **ak v objekte rozpočítavania nie sú nainštalované pomerové rozdeľovače tepla ani určené meradlá tepla u konečných spotrebiteľov podľa osobitného zákona**, náklady na dodané teplo na vykurovanie sa rozpočítavajú konečným spotrebiteľom v pomere podlahovej plochy bytu, nebytových priestorov a spoluvlastníckeho podielu na spoločných priestoroch konečného spotrebiteľa k celkovej podlahovej ploche všetkých bytov, nebytových priestorov a spoločných priestorov v objekte rozpočítavania podľa príslušného vzorca.

Podľa ods. 3 náklady na dodané teplo do spoločných priestorov sa rozpočítavajú konečným spotrebiteľom v pomere podlahovej plochy bytu a nebytových priestorov jednotlivých konečných spotrebiteľov k celkovej podlahovej ploche všetkých bytov a nebytových priestorov v objekte rozpočítavania.

Podľa ods. 6, ak sa vlastníci bytov a nebytových priestorov dohodnú podľa osobitného predpisu (§ 14 zákona o vlastníctve bytov) inak, rozpočítavanie množstva dodaného tepla na vykurovanie podľa odsekov 1 až 5 sa neuplatňuje.

Podľa § 7 ods. 1, **ak v objekte rozpočítavania sú zabezpečené pomerové rozdeľovače tepla alebo určené meradlá tepla na meranie množstva tepla u konečných spotrebiteľov rovnakej triedy presnosti**, náklady na množstvo dodaného tepla na vykurovanie sa rozdeľia na základnú zložku a spotrebnú zložku. Základná zložka tvorí 40% a spotrebná 60% z celkových nákladov na dodané teplo na vykurovanie. Ak sa vlastníci bytov a nebytových priestorov podľa osobitného predpisu dohodnú, môže byť základná zložka minimálne 30% a maximálne 50% a spotrebná zložka minimálne 50% a maximálne 70% z celkových nákladov na dodané teplo na vykurovanie.

Podľa ods. 2 základná zložka sa rozpočítava konečným spotrebiteľom podľa podlahovej plochy bytu, nebytových priestorov a spoluvlastníckeho podielu na spoločných priestoroch konečného spotrebiteľa a priemeru základnej zložky na m² vypočítaného z podlahovej plochy všetkých bytov, nebytových priestorov a spoločných priestorov v objekte rozpočítavania podľa príslušného vzorca.

Podľa ods. 10, ak sa vlastníci bytov a nebytových priestorov dohodnú podľa osobitného predpisu (§ 14 zákona o vlastníctve bytov) inak, rozpočítavanie množstva dodaného tepla na vykurovanie podľa odsekov 2 až 9 sa neuplatňuje.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými námietkami žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožňujúc sa s podrobným odôvodnením napadnutého rozhodnutia krajského súdu, na zdôraznenie jeho správnosti považuje za vhodné doplniť, že pokiaľ žalobca v odvolaní namieta, že podľa platného znenia zákona o vlastníctve bytov bolo vlastníckmi bytov prijaté rozhodnutie týkajúce sa umiestnenia PRT v predmetnom objekte, tak táto skutočnosť z celého spisového materiálu nevyplýva.

Zo znenia zákona o vlastníctve bytov účinného do 30. júna 2004, t .j v období, kedy malo byť toto rozhodnutie prijaté je zrejmé, že pri hlasovaní na schôdzi sa pre prijatie akéhokoľvek rozhodnutia vyžadovala nadpolovičná väčšina všetkých vlastníkov bytov v predmetnom objekte. Keďže v bytovom dome na H. č. X. v N. je celkom 6 vlastníkov, nadpolovičná väčšina predstavuje hlasy aspoň 4 vlastníkov. Rozhodnutie prijaté takouto väčšinou, a to ani na schôdzi vlastníkov ani *per rollam*, žalobcom nikdy predložené nebolo a jeho argumenty týkajúce sa použitia § 14 ods. 6 zákona o vlastníctve bytov sú v danom prípade irelevantné, nakoľko tento odsek bol do predmetného ustanovenia § 14 zavedený až s účinnosťou od 1. júla 2004.

Zo stanoviska žalovaného ako aj z vyššie uvedených právnych predpisov a skutkových zistení správnych orgánov a krajského súdu vyplýva, že žalobca bol povinný pri rozpočítavaní množstva dodaného tepla konečnému spotrebiteľovi postupovať podľa zákona o tepelnej energetike a jeho vykonávacích predpisov, ktoré stanovujú presné pravidlá rozpočítavania v § 5 a § 7 vyhlášky. Odchýlka od týchto pravidiel je vo všeobecnosti pri bytových domoch možná len vtedy, ak sa vlastníci dohodnú inak, pričom v celom konaní žalobca existenciu takejto dohody nepreukázal.

Keďže v objekte na H. ul. č. X. v N. neboli v roku 2006 nainštalované pomerové rozdeľovače tepla ani určené meradlá tepla u konečných spotrebiteľov podľa osobitného zákona, náklady na dodané teplo na vykurovanie konečným spotrebiteľom sa mali rozpočítať postupom určeným v § 5 vyhlášky v pomere podlahovej plochy bytu, nebytových priestorov a spoluvlastníckeho podielu na spoločných priestoroch konečného spotrebiteľa k celkovej podlahovej ploche všetkých bytov, nebytových priestorov a spoločných priestorov v objekte rozpočítavania podľa príslušného vzorca.

Pokiaľ ide o ďalšie námietky uvedené v odvolaní, odvolací súd poukazuje na to, že tieto sú zhodné s námietkami uvedenými už v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu, rovnako ako aj v žalobe.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami,

ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov, s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu, Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a rozsudok Krajského súdu v Žiline, s ktorým sa stotožnil v celom rozsahu, ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 20. októbra 2010

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová